

1

park

xTC hielp niet als je boven die debielen achter in de bus uit wilde komen.

Park drukte zijn koptelefoon in zijn oren.

Morgen nam hij Skinny Puppy of de Misfits mee. Of hij maakte een speciaal bandje voor in de bus, met zo veel mogelijk geschreeuw en gemjammer erop.

Dan luisterde hij in november wel weer naar new wave, als hij zijn rijbewijs had. Zijn ouders hadden hem al de Impala van zijn moeder beloofd, en hij was aan het sparen voor een nieuw cassetdeck. Als hij eenmaal zelf naar school reed, kon hij naar alles luisteren waar hij zin in had of naar helemaal niks, en bovendien kon hij dan twintig minuten langer slapen.

‘Dat bestaat gewoonweg niet,’ riep iemand achter hem.

‘Shit man, echt wel,’ riep Steve terug. ‘De Dronken Aap, man, dat bestaat echt. Daar kun je iemand mee doden...’

‘Je zit uit je nek te lullen.’

‘Je zit zelf uit je nek te lullen,’ zei Steve. ‘Park! Hé, Park.’

Park hoorde hem wel, maar hij reageerde niet. Soms, als je Steve een paar tellen negeerde, pakte hij iemand anders. Als je dat wist, waren je overlevingskansen al tachtig procent met zo’n buurman als Steve. De

overige twintig procent was een kwestie van je gedekt houden...

En dat was Park heel even vergeten. Hij kreeg een prop papier tegen zijn achterhoofd.

‘Dat waren mijn aantekeningen voor groei en ontwikkeling bij de mens, lul de behanger,’ zei Tina.

‘Sorry, moppie,’ zei Steve. ‘Dan leer ik je toch over groei en ontwikkeling bij de mens. Wat wil je weten?’

‘Leer haar de Dronken Aap maar,’ zei iemand.

‘Park!’ brulde Steve.

Park trok zijn koptelefoon van zijn hoofd en keerde zich om. Steve troonde op de achterbank. Zelfs als hij zat, raakte zijn hoofd zowat het dak. Steve wekte altijd de indruk dat hij omringd werd door poppenmeubeltjes. Al sinds de eerste zag hij eruit als een volwassen vent, en toen had hij zijn baard nog niet eens. Nog net niet.

Park vroeg zich wel eens af of Steve met Tina ging omdat hij naast haar nog kolossaler leek. De meeste meiden uit 't Vlak waren klein van stuk, maar Tina was nog geen anderhalve meter. Haar gigantische haardos meegerekend.

Op een keer, toen ze in de eerste zaten, had iemand Steve willen afzeiken door te zeggen dat hij Tina niet zwanger moest maken, want dan werden zijn monsterbaby's haar dood. ‘Die barsten gewoon haar buik uit, net als in *Alien*,’ had die gozer gezegd. Steve had hem op zijn bek getimmerd en er een gebroken pink aan overgehouden.

Toen Parks vader dat hoorde, zei hij: ‘Iemand moet dat joch van Murphy eens leren hoe je een vuist maakt.’ Maar als het aan Park lag ging dat niet gebeuren. De jongen die de klap had opgelopen, kreeg een week lang zijn ogen niet meer open.

Park wierp Tina haar prop huiswerk toe. Ze ving hem op.

‘Park,’ zei Steve, ‘vertel Mikey eens over Dronken Aap-karate.’

Park haalde zijn schouders op. ‘Daar weet ik niks van.’

‘Maar het bestaat wel, hè?’

‘Ja, ik heb er wel eens van gehoord.’

‘Zie je wel?’ zei Steve. Hij zocht naar iets om naar Mikey te gooien, maar kon niks vinden. ‘Dat zei ik toch, klojo?’

‘Alsof Sheridan ook maar een reet verstand van kungfu heeft,’ zei Mikey.

‘Ben je achterlijk of zo?’ zei Steve. ‘Zijn moeder is Chinees.’

Mikey keek eens goed naar Park. Park glimlachte en kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ja, nou je het zegt,’ zei Mikey. ‘Ik heb altijd gedacht dat je Mexicaans was.’

‘Shit, Mikey,’ zei Steve, ‘wat ben je toch een vuile racist.’

‘Ze is niet Chinees,’ zei Tina. ‘Ze is Koreaans.’

‘Wie is Koreaans?’ vroeg Steve.

‘Park z’n moeder.’

Parks moeder knipte al vanaf de basisschool Tina’s haar. Ze hadden allebei precies hetzelfde kapsel: permanent met lange pijpenkrullen en een volle, in laagjes geknipte pony.

‘Het is anders een verdomd lekker stuk,’ zei Steve, en hij schoot in de lach. ‘Niet beledigend bedoeld, Park.’

Park lachte maar wat en dook weg in zijn stoel; hij zette zijn koptelefoon weer op en gaf een draai aan de volumeknop. Toch kon hij Steve en Mikey nog horen, hoewel ze vier rijen achter hem zaten.

‘Maar waar slaat het op?’ vroeg Mikey.

‘Man, je wilt echt niet met een dronken aap vechten. Die zijn allejezus groot. Zoals in *Every Which Way But Loose*. Stel dat zo’n hufter je bij je kloten pakt.’

Park zag de nieuwe meid ongeveer op hetzelfde moment als de anderen. Ze stond voor in de bus, naast de eerste vrije zitplaats.

Daar zat een jongen in z’n eentje, een derdeklasser. Hij zette meteen zijn tas op de plek naast zich en keek de andere kant op. Overal schoven degenen die alleen zaten op naar de plaats aan het gangpad. Park hoorde Tina gniffelen; die kikte op dat soort dingen.

De nieuwe haalde diep adem en liep de bus door. Niemand keek haar aan. Park wilde ook niet kijken, maar de situatie dreigde op een totale ramp uit te lopen.

Die meid leek zo’n type dat er gewoon om vroeg dat zoiets gebeurde.

Ze was niet alleen nieuw, maar ook dik en lomp. En dan dat knettergekke haar, knalrood en nog krullen bovendien. En haar kleren... alsof

ze aangehaapt wilde worden. Of misschien had ze niet door hoe rampzalig ze eruitzag. Ze had een houthakkershemd aan, een mannenoverhemd, er hingen wel een stuk of vijf rare kettingen om haar nek en ze had sjaaltjes om haar polsen gebonden. Ze deed Park aan een vogelverschriker denken of aan zo'n zorgenspoppetje waarvan zijn moeder er een stel op de ladekast had liggen. Aan iets wat het niet ging redden in de jungle.

Weer stopte de bus en een hele troep scholieren stapte in. Ze drongen langs het meisje, botsten tegen haar op en ploften op hun eigen plek neer.

Dat was namelijk het probleem: iedereen in de bus had al een vaste plek. Die hadden ze zich op de eerste schooldag toegeëigend. Mensen zoals Park, die het geluk hadden twee zitplaatsen voor zichzelf te hebben, gingen er echt niet een opgeven. Vooral niet voor zo'n type.

Park keek weer naar de nieuwe. Ze stond daar maar.

'Hé, jij daar,' riep de buschauffeur, 'ga eens zitten.'

Ze zette zich in beweging en liep naar achteren. Recht in de muil van het beest. Jezus, dacht Park, blijf staan. Ga terug. Hij voelde dat Steve en Mikey al zaten te likkebaarden toen ze dichterbij kwam. Weer probeerde hij weg te kijken.

Op dat moment zag de nieuwe een lege plek aan het gangpad op de bank naast Park. Haar gezicht klaarde op en ze haastte zich ernaartoe.

'Hé,' zei Tina bits.

Het meisje liep door.

'Hé,' zei Tina, 'trut!'

Steve begon te lachen. Een paar tellen later begonnen zijn vrienden ook.

'Daar mag je niet zitten,' zei Tina. 'Daar zit Mikayla.'

De nieuwe bleef staan, keek naar Tina en toen weer naar de lege zitplaats.

'Zitten!' brulde de chauffeur voor in de bus.

'Ik moet toch ergens zitten,' zei ze met vaste, kalme stem tegen Tina.

'Dat is mijn probleem niet,' snauwde Tina. De bus maakte een slinger en de nieuwe zwaaide naar achteren om niet te vallen. Park wilde zijn walkman harder zetten, maar die stond al op z'n hardst. Hij keek weer naar de nieuwe meid, die zo te zien elk moment kon gaan huilen.

Nog voor hij het goed en wel had besloten, schoof Park al naar het raam.

‘Ga zitten,’ zei hij. Het kwam er kwaaiig uit. De nieuwe keerde zich naar hem toe, alsof ze zich afvroeg of hij ook bij die eikels hoorde. ‘Godverklóte, ga nou zítten,’ zei Park met gedempte stem, en hij knikte naar de plek naast zich.

Ze ging zitten. Ze zei niets – godzijdank bedankte ze hem niet – en ze liet wel vijftien centimeter ruimte tussen hen in.

Park draaide zich naar de plexiglazen ruit toe, in afwachting van het moment waarop de pleuris losbrak.

2

eleanor

Eleanor maakte een lijstje van haar mogelijkheden:

1. Ze kon na school naar huis lopen. Voordelen: lichaamsbeweging, kleur op haar wangen, tijd voor zichzelf. Nadelen: ze kon haar nieuwe huis nog niet vinden, wist niet eens welke kant ze eigenlijk uit moest.
2. Ze kon haar moeder bellen en vragen of die haar kwam halen. Voordelen: heel veel. Nadelen: Ze hadden thuis geen telefoon. En haar moeder had ook geen auto.
3. Ze kon haar vader bellen. Ha.
4. Ze kon haar oma bellen. Gewoon om even gedag te zeggen.

Ze zat op de betonnen trap voor de school en keek naar de rij gele bussen. Haar bus stond er ook bij. Nummer 666.

Ook al ging Eleanor vandaag niet met de bus, ook al kwam haar goede fee in een pompoenkoets voorrijden, dan nog moest ze een manier verzinnen om morgenochtend weer naar school te kunnen.

En het was ook niet zo dat de monsters in de bus morgen opeens met het goede been uit bed waren gestapt. Echt niet. Eleanor zou er niet van

opkijken als hun monden open bleven hangen de volgende keer dat ze hen zag. Neem nou die trut met het blonde haar en het gebleekte jasje. Je zag de hoorns zowat door haar pony steken. En dat vriendje van haar kon wel eens bij de Nephilim horen.

Die trut en eigenlijk iedereen had al de pest aan Eleanor nog voor ze haar gezien hadden. Alsof ze in een vorig leven ingehuurd waren om haar te vermoorden.

Eleanor wist niet of de Aziatische jongen die haar uiteindelijk een plek had aangeboden bij hen hoorde of gewoon een sul was. (Maar geen sul in de zin van dom... Hij zat in twee van haar klassen voor gevorderden.)

Haar moeder wilde met alle geweld dat Eleanor op de nieuwe school bij de gevorderden in de klas kwam. Ze was helemaal gaan flippen toen ze de slechte cijfers zag die Eleanor vorig jaar in de derde had gehaald. ‘Dat komt toch niet als een verrassing, mevrouw Douglas?’ had de decaan gezegd. Ha, dacht Eleanor, dan staan je nog heel wat verrassingen te wachten.

Maar goed. Ook bij de gevorderden kon ze naar de wolken staren. Er waren zat ramen.

Als ze ooit naar deze school terugging.

Als ze ooit weer thuiskwam.

Eleanor kon haar moeder trouwens niet over het gedonder in de bus vertellen, want haar moeder had gezegd dat ze niet met de bus hoefde. Gisteravond, toen ze Eleanor hielp met uitpakken...

‘Richie zegt dat hij je wel wil brengen,’ zei haar moeder. ‘Het ligt op de route naar zijn werk.’

‘En dan moet ik zeker in de laadbak van z’n pick-up?’

‘Hij wil vrede sluiten, Eleanor. Je hebt beloofd dat jij ook je best zou doen.’

‘Dat gaat me op afstand makkelijker af.’

‘Ik heb tegen hem gezegd dat je echt bij het gezin wilt horen.’

‘Ik hoor er al bij. Ik ben zo’n beetje de medeoprichter.’

‘Eleanor,’ zei haar moeder. ‘Toe nou.’

‘Ik ga wel met de bus,’ had Eleanor gezegd. ‘Zo erg is dat nou ook weer niet. Dan leer ik mensen kennen.’

Ha, dacht Eleanor nu. Dikke vette ha.

Haar bus kon elk moment vertrekken. Een paar andere bussen reden al weg. Iemand rende langs Eleanor de trap af en schopte per ongeluk tegen haar tas. Ze trok hem aan de kant en wilde al sorry zeggen, toen ze zag dat het dat stomme Aziatische joch was, dat een kwaai kop trok toen hij haar herkende. Ze trok zelf een al even kwaai kop, en hij rende door.

Oké, prima, dacht Eleanor. Als het aan mij ligt, zal het de satanskinderen aan niets ontbreken.

3

park

In de bus terug zei ze geen woord.

Park had de hele dag zitten piekeren hoe hij van de nieuwe af kon komen. Hij ging ergens anders zitten. Dat was de enige oplossing. Maar waar? Hij wilde zich aan niemand opdringen. En alleen al door ergens anders te gaan zitten zou hij de aandacht van Steve trekken.

Park had verwacht dat hij Steve op zijn dak zou krijgen zodra hij die meid naast zich liet zitten, maar Steve was meteen weer over kungfu begonnen. Park wist toevallig best veel over kungfu. Niet doordat hij een Koreaanse moeder had, maar doordat zijn vader bezeten was van vechtsport. Park en zijn broertje, Josh, zaten al op taekwondo toen ze nog maar net konden lopen.

Ergens anders gaan zitten, waar dan...?

Er was vast nog wel plek voorin, bij de derdeklassers, maar dat was een gigantisch zwakgebod. En eigenlijk moest hij er niet aan denken dat hij die rare nieuwe in haar eentje achterin liet zitten.

Hij baalde van zijn eigen gedachten.

Als zijn vader zou weten dat hij zo dacht, had hij Park voor mietje uitgescholden. En deze keer hardop. Als zijn oma het wist, gaf ze hem een pets tegen zijn achterhoofd. Waar zijn je manieren, zou ze zeggen.

‘Ga je zo om met iemand die het tegenzit?’

Alsof het Park meezat, alsof hij ook maar enige status had om iets voor die stomme rooie te kunnen betekenen. Hij had zelf maar net genoeg status om uit de problemen te blijven. En ook al was het gemeen, toch was hij ergens blij dat er mensen zoals die rooie bestonden. Want er waren ook mensen als Steve en Mikey en Tina, en die moesten gevoerd worden. Als het de rooie niet was, dan was het wel iemand anders. En als het niet iemand anders was, dan was het Park.

Vanochtend had Steve het erbij gelaten, maar dat bleef hij niet doen...

Weer hoorde Park zijn oma. ‘Meen je dat nou, joh, krijg je buikpijn als je iets aardigs doet waar anderen bij zijn?’

Zo aardig was het nou ook weer niet, dacht Park. Hij had de nieuwe naast zich laten zitten, maar hij had ook grof tegen haar gedaan. Toen ze die middag bij Engels opdook, had hij het gevoel dat hij door haar achtervolgd werd...

‘Eleanor,’ had Stessman gezegd. ‘Wat een krachtige naam. Wist je dat er een koningin was die zo heette?’

‘Zo heet die dikke van de Chipettes ook,’ fluisterde iemand achter Park. Een ander lachte.

Stessman gebaarde naar een leeg tafeltje voor in het lokaal.

‘Vandaag doen we poëzie, Eleanor,’ zei Stessman. ‘Dickinson. Misschien wil jij het spits afbijten.’

Stessman sloeg haar boek bij de juiste pagina open en wees. ‘Begin maar,’ zei hij, ‘luid en duidelijk. Ik zeg wel wanneer je moet stoppen.’

De nieuwe keek Stessman aan alsof ze hoopte dat hij een grapje maakte. Toen dat niet zo bleek te zijn – hij maakte zelden of nooit grapjes – begon ze te lezen.

‘Honger had ik, jarenlang,’ las ze. Er werd gelachen. Jezus, dacht Park, echt weer iets voor Stessman om een dikkig meisje op haar eerste schooldag een gedicht over eten te laten voorlezen.

‘Ga door, Eleanor,’ zei Stessman.

Ze begon opnieuw, wat Park een vreselijk slecht idee vond.

‘Honger had ik, jarenlang,’ zei ze, maar deze keer luider.

‘Maar daar was plots een maal,

Bevend trok ik de tafel bij,
Dronk van de vreemde wijn.
Op tafels had ik dit zien staan,
Als 'k hongerig huiswaarts ging
Door ramen keek, en weelde zocht
Waarop 'k niet hopen mocht.'

Stessman zei niet dat ze moest stoppen, en daarom las ze het hele gedicht voor, op zo'n koele, trotse toon. Dezelfde toon die ze tegenover Tina had aangeslagen.

'Dat was prachtig,' zei Stessman toen ze klaar was. Hij straalde helemaal. 'Gewoonweg prachtig. Ik hoop dat je bij ons blijft, Eleanor, in elk geval tot we *Medea* behandelen. Met je stem die nadert op een strijdswagen getrokken door draken.'

De nieuwe was ook bij geschiedenis, maar meneer Sanderhoff maakte er geen toestand van. Wel zei hij 'Ah. Koningin Eleonora van Aquitanië' toen ze hem haar papieren overhandigde. Ze ging een paar rijen voor Park zitten en voor zover hij kon zien, staarde ze de hele les naar de zon.

Park kon maar niet bedenken hoe hij in de bus van haar af moest komen. Of hoe hij van zichzelf af moest komen. Daarom zette hij zijn kop-telefoon op nog voor de nieuwe ging zitten, en draaide het geluid op z'n hardst.

Godzijdank probeerde ze geen gesprek met hem aan te knopen.